

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. Ř.,** zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium,** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkum rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 7. 9. 2011, č.j. PPR-12743-13/ČJ-2011-99KP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2012, č. j. 3 Ad 17/2011 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2012, č. j. 3 Ad 17/2011 - 37, (dále jen „napadené usnesení“), jímž městský soud odmítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2011, č.j. PPR-12743-13/ČJ-2011-99KP, ve věcech služebního poměru – přiznání zvláštního příplatku žalobci.

Městský soud v Praze žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) pro odpadnutí předmětu řízení a tím i jedné z podmínek řízení, a to z toho důvodu, že dříve než soud žalobu projednal, ministr vnitra žalobou napadené rozhodnutí zrušil v přezkumném řízení svým rozhodnutím ze dne 7. 3. 2012, čj. 128/2012. Dalším výrokem městský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti napadenému usnesení s tím, že městský soud pochybil, když žalobu odmítl, neb podle jeho názoru měl zastavit řízení a současně žalobci přiznat náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel poté, co ministr vnitra napadené

rozhodnutí zrušil, vzal svým podáním ze dne 26. 4. 2012 žalobu zpět. Za tohoto stavu potom stěžovatel podle § 60 odst. 3 s. ř. s. měl proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel tedy navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení v prvním stupni. Současně navrhuje, aby soud přiznal stěžovateli náhradu nákladů právního zastoupení v „odvolacím řízení".

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti soudní spis neobsahuje.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že kasační stížnost podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Nejvyšší správní soud v prvé řadě poznamenává, že uplatněný kasační důvod podřadil pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pod tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené usnesení je usnesení ze dne 26. 4. 2012, přičemž zpětvzetí žaloby, založené ve spisu, je taktéž ze dne 26. 4. 2012. Toto zpětvzetí žaloby, podle údajů na něm vyznačených, však bylo městskému soudu doručeno až dne 2. 5. 2012. Současně se z obsahu spisu podává, že dne 13. 4. 2012 žalovaný soudu sdělil, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno a také k tomuto sdělení připojil stejnopis zrušujícího rozhodnutí. Poté Městský soud v Praze ve věci rozhodl.

Za situace, kdy městský soud ve věci rozhodl dne 26. 4. 2012 na základě jemu žalovaným doručeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2012, doručeným dnem 13. 4. 2012, tedy v době, kdy zpětvzetí žaloby ze stejného dne, jako rozhodnutí soudu, nebylo soudu ještě doručeno (doručeno soudu podle údajů ve spisu bylo až 2. 5. 2012) nelze považovat napadené usnesení, s tím, že nemělo být rozhodnuto o odmítnutí žaloby, ale o zastavení řízení na základě zpětvzetí žaloby, za nezákonné. Skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno, což stěžovatel nerozporuje, znamenala i podle Nejvyššího správního soudu odpadnutí podmínky řízení, a byla tak zákonným důvodem pro odmítnutí žaloby postupem podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 8 Ao 8/2011 - 129, www.nssoud.cz.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu